

[Honoré]

ren har nogen patentløsning på dette store problem, men jeg synes, det er alvorligt.

Ib Christensen (DR):

Vi står her over for endnu et indgreb i arbejdsmarkedets forhold: som det tidligere er blevet nævnt herfra, det fjerde siden valget. Retsforbundet er, som man ved, imod tvangsindgreb i arbejdsmarkedets forhold, også et indgreb som det, der her er tale om. Der er tale om en lovligt varslet konflikt, så vi må af principielle grunde være imod. Der til kommer, at det opmuntrer til uansvarlighed, at de forskellige konfliktende parter, her altså den ene part, kan være sikker på, at et flertal i folketinget til enhver tid vil rage kastanierne ud af ilden.

Der er altså flere principielle grunde til, at vi stiller os skeptiske over for dette. Den socialdemokratiske ordfører, hr. Søren B. Jørgensen, mente, at man skulle lytte til grønlandernes mening, og det er da også helt naturligt at gøre det i en sådan situation. Men det er mindst lige så vigtigt også at lytte til dem, der er indblandet i konflikten. Hvad er maskinmestrenes opfattelse af situationen? Det fremgår hverken af ministerens bemærkninger eller af ordførertalen.

I den forbindelse understreger ministeren, hvilke meget alvorlige konsekvenser det vil få, hvis denne konflikt fører til en total lammelse af det grønlandske samfund. Jeg siger udtrykkelig »hvis«, for der er jo ikke nogen dokumentation af, at det vil ske. Der er nok et udsagn om, hvor alvorligt det vil være, hvis det grønlandske samfund lammes totalt af denne konflikt. Men vil det blive det faktiske resultat? Det foreligger der jo ikke nogen dokumentation for i forslaget.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge, om ministeren er vidende om, hvorvidt maskinmestrene er villige til eller har givet tilsagn om eller ytret sig om at foretage dispensationer for at sikre helt livsvigtige samfundsfunktioner. Maskinerne kan jo i hvert fald godt køre videre en tid, og jeg vil derfor spørge, om man er villig til at foretage eventuelt nødvendige reparationer for at forhindre helt katastrofal skade på livsvigtige funktioner. Dengang vi behandlede telegrafiststrejken, var det efter samme model; der stod heller intet i bemærkningerne eller ordførertalen om, at telegrafisterne var villige til at foreta-

ge dispensationer, men det var man, det fik vi opklaret under udvalgsarbejdet. Hvis ministeren allerede nu er vidende om, at maskinmestrene er villige til at dispensere, så at egentlig livsvigtige samfundsfunktioner på Grønland sikres under en konflikt, foreligger der efter vor opfattelse en ny situation. Derfor spiller det afgørende ind for retsforbundets endelige stilling til dette, om det virkelige, som det forsøges fremstillet af ministeren, er en helt nødvendig vej at gå for at forhindre det grønlandske samfund i en total lammelse, der er uacceptabel, eller om det reelle forhold er, at de strejkende maskinmestre er villige til at foretage sådanne dispensationer, at en total lammelse, som er uacceptabel, ikke vil ske.

Kurt Hansen (VS):

VS' principielle holdning til indgreb i forhold på arbejdsmarkedet turde være kendt for de fleste. Vi er modstandere af, at man fra folketingets, fra statens side griber ind og dikterer folk, hvilke løn- og arbejdsforhold de skal have i en årrække fremover. Der er selvfølgelig gradforskelle, når vi diskuterer indgreb i forhold til de lavestlønnede inden for LO-området og de lavestlønnede grønlandske arbejdere inden for GAS-området, og når det er maskinmestre og andre relativt højtlønnede, men det ændrer ikke vores principielle holdning til indgreb over for arbejdsmarkedets forhold.

Jeg mener, det ganske tydeligt kan ses, at man ved det indgreb, man foretog i august over for telegrafistområdet, lagde niveauet for, hvordan lønudviklingen skulle være, på trods af at det er tilkendegivet, at augustforliget ikke gælder for Grønland. Man har én gang grebet ind og sagt: mere kan der ikke gives.

En anden ting, jeg vil nævne i den forbindelse, er, at vi såvel her som i forbindelse med telegrafistområdet ser, at staten optræder både som arbejdsgiver og som den, der direkte griber ind og dikterer, hvilke vilkår lønarbejderen skal sælge sin arbejdskraft til arbejdsgiveren på, nemlig i dette tilfælde ligeledes staten. Der er klart tale om nogle korporative tendenser, om, at man mere og mere går over til, at staten fastsætter, hvordan niveauet skal være. Det breder sig selvfølgelig også til andre områder end dér, hvor